



Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1174 7 tháng 1 năm 2018

Nghiệp Lực

*Nghiệp lực tùy duyên học hỏi yên
Sửa tiến chính mình cảm tâm hiền
Tiến hóa không ngừng tự vượt xuyên
Khai thông trí tuệ tự cảm yên*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Những tiếng động sửa nhà có làm phiền Bé không?
- 2) Bé đến nơi có đúng giờ không?
- 3) Ngày mùng một Tết có gì lạ?
- 4) Hôm nay Bé không ra thiền chung với bạn đạo?
- 5) Bé đã gặp được nhiều bạn quý yêu và phục vụ tận tình Bé có mệt không?
- 6) Qua cuộc sống chung ba ngày Bé có cảm tưởng ra sao?
- 7) Hôm nay Bé đang ở nhà khác có gì thay đổi hơn không?

1)02-02-92

Hỏi: Những tiếng động sửa nhà có làm phiền Bé không?

TL: Thưa Bé nhận thấy sự kết quả tốt đẹp của mọi người cống hiến, cho nên Bé thường nói khối óc là quan trọng, đồng đều hướng thượng giải mở, thì sẽ tạo được hòa khí tốt đẹp cho cuộc sống. Người tu nhận thức động là tịnh thì mới thật sự tịnh, tìm tịnh trong động thì thần thức sẽ rõ rệt mọi việc hơn. Còn giàn cảnh tịnh, nhưng tâm thiếu ý lực giải thoát, thì tu hoài cũng chẳng đến đâu, nguyên ý chưa thông khai, thì lúc nào cũng còn chấp mê, thức hoà đồng không bao giờ mở được.

Kệ:

*Tự nhiên thanh tịnh chẳng còn mê
Giải mở tâm tư hướng trở về
Xứ Phật quê xưa đầy dũng chí
Bình tâm thanh tịnh chẳng còn quê.*

2) 3-2-92

Hỏi: Bé đến nơi có đúng giờ không?

TL : Thưa Bé đến nơi trước giờ qui định tái ngộ các bạn đạo kính mến của Bé, mọi người đều vui hòa và thương yêu, thâm tâm đồng trong một nguyên lý sống động, tình quý thương thật sự lộ trên cặp mắt của mọi người, Bé được đeo một vòng hoa tình thương, lại càng nhớ đến tình yêu thương của Trời Phật, lúc nào cũng chiếu cố cho mọi người bình an. Nơi này cảnh vật êm đềm hiền hòa, có người Mỹ hỏi Bé tại sao Bé đến đây ai ai cũng vui cả, Bé chỉ biết vui chung mới thật là vui.

Kệ:

*Phát tâm gieo rắc đạo mùi tiến
Sống động trong tình tái tục duyên
Quý mến thương yêu tình chuyển thức
Phật Trời ban phước học triền miên*

3) 04-02-92

Hỏi: Ngày mồng một Tết có gì lạ?

TL : Thưa sau giờ thiền bạn đạo tặng quà, mỗi người nhận lãnh một phong lì xì hên trong dịp Tết, chung thiền thanh nhẹ bất ngờ thành tựu, cũng là duyên lành của Trời Phật cộng với tâm thành của bạn đạo. Câu chuyện thành hình của đạo pháp là hoàn toàn bất ngờ mà có. Cho nên người tu thiền phải tự dày công hành đạo, thì mới có duyên lành tái ngộ.

Kệ:

*Công phu phát triển duyên Trời độ
Nguyên lý giải thông giải nắm mở
Trí tuệ khai thông thiên thức giác
Cảm thông Trời Phật niệm Nam Mô*

4) 05-02-92

Hỏi: Hôm nay Bé không ra thiền chung với bạn đạo?

TL: Thừa Bé thiền trước khi đi ngủ và sau khi ba giờ khuya, Bé thiền nhiều hơn mới đủ sức khỏe và mình mới viết Mục Bé Tám. Mọi bạn đạo cũng đều nhận được sự thanh nhẹ tùy khả năng của mỗi hành giả, đồng hướng thượng chung nhau, hòa khí vẫn dồi dào, tiếp tục tham thiền như vậy thì sự thành đạo không có khó khăn.

Kệ:

*Tâm tư hướng thượng cùng chung tiến
Khai huệ bền lâu tự tiến xuyên
Đời đạo song hành duyên tận độ
Chơn tâm thức giác giải triển miên*

5) 06-02-92

Hỏi: Bé đã gặp được nhiên bạn quý yêu và phục vụ tận tình Bé có mệt không?

TL: Thừa đề đền đáp lại những ngày xa cách, Bé rất cảm động, làm vui lòng mọi người. Bé cảm thấy Bé rất ngoan trong cuộc chung sống gần gũi, nhưng tình yêu thương rất sống động, dần thân thực hành tu học, thích hợp với tình Trời, Bé rất vui.

Kệ:

*Thương yêu tâm thức tận duyên tình
Mùi đạo sáng chói ý lại mình
Xây dựng tình thương đồng trí thức
Nam Mô nguyện niệm rõ hành trình*

6) 07-02-92

Hỏi: Qua cuộc sống chung ba ngày Bé có cảm tưởng ra sao?

TL: Thừa Bé rất vui và cảm tưởng tâm thức gắn liền với mọi người, câu hát giọng hò đem lại sự hoà bình trong nội tâm của mọi người, ý thiền lành thống nhất tỏ tình thật sự thương yêu, tình người rõ rệt hơn, trên dưới đồng nhất, vui hợp tràn đầy tình thương, hình như sống ở một cõi khác hơn tình đời, thật sự yêu thương và xây dựng lẫn nhau, mọi người đều tự hiểu con đường giải thoát, chính mình phải tự đi.

Kệ:

*Giáng lâm thế cảnh triền miên động
Giải tỏa phiền ưu gỡ tơ lòng
Tâm đạo tình đời đồng chuyển thức
Khai thông trí tuệ chẳng lòng vòng*

7) 07-02-92 (bis)

Hỏi: Hôm nay Bé đang ở nhà khác có gì thay đổi hơn không?

TL: Thừa tâm quý thương của Bé không gì thay đổi cả, vẫn ôm ấp tình thương yêu với mọi người, Bé cảm thấy chỉ đem lại sự bình an cho họ mà thôi. Bé nghèo không tặng quà như người đời, nhưng đem lại sự thật tình thương yêu và quý mến, Trời Phật chứng tâm cho Bé. Lắm lúc Bé phải rơi lụy vì quá nhớ thương. Ngoài sự thương yêu, Bé không được nuôi dưỡng trong tâm hồn Bé.

Kệ:

*Kính mến thương yêu luật của Trời
Tâm hồn thanh nhẹ thức ơn Trời
Dù cho tâm thức tùy duyên tiến
Khai mở bình tâm độ nơi nơi*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Hành Trình

66 năm sống ở trường đời
Vui buồn lẫn lộn khó thời dừng xây
Tham dâm học hỏi hàng ngày
Nuôi buồn nuôi khổ dịp may ngõ ngang
Lắm khi khi rơi lụy đôi hàng
Biết mình loạn động chẳng bàn được chi
Tự mình giải bỏ sân si
Bằng lòng dứt khoát tâm thì mới an
Từ đời qua đạo chuyển sang
Tùy tâm khai triển tùy dàng mà đi
Tự mình tái xét nghĩ suy
Quá trình động loạn cũng vì lòng tham
Sửa mình tiến hóa chẳng làm
Nay đà thức giấc diệt tham tiến lần
Lân la cực khổ từ tăng
Trong không mà có lần lần được tu

Sửa mình giải tỏa khổ ngu
Giải phân đời đạo trùng tu hoài hoài
Chơn tâm có sẵn thanh đài
Quý yêu Trời Phật tiến hoài không ngưng
Dù cho thiên hạ người dừng
Cùng chung xây dựng cùng đường khai tâm
Biết Cha nguyên lý mừng thầm
Tâm đường tiến hóa chẳng làm chẳng sai
Công phu luyện đạo hằng ngày
Dững hành tu tiến lập đài thanh cao
Lui về thực chất về mau
Cảnh Trời Thiên Quốc trước sau đạt thành
Mong con tiến hóa giới thanh
Thành tâm tu luyện đạt nhanh hơn người
Chúc con tiến hóa nghỉ ngơi
Hương về Thiên Quốc đời đời dựng xây.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng
San Jose, 21-11-1997

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

KHUYẾN TU

Tu để làm gì? Tu để rước khổ hay là giải khổ? Trước mắt chúng ta tu, bỏ đời qua đạo, trong lúc chúng ta sống ở đời, chúng ta cảm giác vật chất là trên hết, theo đuổi vật chất, vật chất bảo vệ sự ấm áp hiện hữu. Nếu bây giờ chúng ta tu, kêu chúng ta rời bỏ vật chất, thì bỏ đời nó mới qua đạo. Mà khi các bạn bỏ đời rồi, các bạn thấy uống tiếu.

Vì lý do đó, mới cảm giác mình khổ, thấy khổ, thấy tội trước kia có cái này, bây giờ không có cái kia. Nhưng mà không biết rằng, không có cái này, không có cái kia, nó sẽ có một cái nợ xứng đáng hơn! Cái đó là cái gì? Cái đó là con đường chủ tiến sự sáng suốt. Cái đó mới hóa sanh được cái kia. Cho nên các bạn dõm lên trời, không trung có gì đâu, không có gì mạnh bằng cái bánh mì bạn đang ăn đâu? Nhưng mà ở bên trên hóa sanh ra cái bánh mì! Nếu mà không nhờ thanh khí diễn, không nhờ này kia kia nợ của càn khôn vũ trụ, thì làm sao bạn có cái bánh mì được hưởng ở ngày nay? Và làm sao các bạn có cái mùi vị,

cảm giác trong thâm tâm, thấy cái bánh mì giá trị? Cái đó cũng là sự phối hợp của cần khôn vũ trụ. Tôi đã nói có thanh khí điện, không có không khí, thì các bạn không bao giờ biết được điều gì hết! Nếu các bạn nói tôi có thể có mùi vị thì các bạn vô trong khạp đây lại, các bạn đâu còn mùi vị nữa? Thấy rõ mình, lấy mình để thử. Tất cả những cái gì, nó sống ở trong cộng đồng cần khôn vũ trụ lớn rộng, chứ không phải eo hẹp như mình đã tưởng.

Cho nên người trí thức ở đây, đã ăn học được một phần tướng ta là hay, hiểu một mặt không hiểu hai mặt. Thấy mặt tiền, một cộng với một là hai thôi, không biết rằng một cộng với một rồi cũng còn có một thôi! Tại sao nói ngược như vậy? Rõ ràng một cộng với một là hai, mà tại sao một cộng với một lại còn một? Đó là cái nguyên lý của triết lý, nguyên lý của sự thống nhất của Bề Trên, nó chỉ có một mà thôi, nó mới thấy sáng suốt. Hai vợ chồng lấy nhau, đẻ ra cũng một hình thù mà thôi. Mà rốt cuộc chỉ có một âm dương hợp nhứt chi nhơn, lưỡng nghi hợp nhứt mới thành cần khôn vũ trụ. Phải hợp nhứt mới có sự tiến hóa. Vợ chồng có thương yêu cũng đóng góp, chỉ có một mà thôi. Rốt cuộc hai với hai cộng lại là gì? Là một! Hợp nhứt nó mới là thành con người.

Về phân đạo, thì chúng ta tu, thấy có hồn có vía, nhiều khi các bạn nằm chiêm bao cũng thấy đi đây đi đó, hay là ngồi thiền cũng thấy đi đây đi đó, nhưng mà chưa được, còn phải tu nữa, phải lên nữa, để hồn vía hợp nhứt, nó mới hợp lưỡng nghi. Lúc đó hào quang mới là sáng suốt, lúc đó mới tiến về nguồn cội rõ ràng, chỉ có một mà thôi, chứ không có hai. Người phạm xa cách phân trời phân đất, phân tôi phân anh, mới tạo ra chiến tranh.

Đó là cái đường lối lu mờ, không bao giờ thông nhứt được. Miệng nói thông nhứt, tâm không thông nhứt. Những nhà cách mạng, những nhà trí thức tại thế gian này, ăn học, muốn tạo cho đất nước quê hương được yên ổn hơn, thanh tịnh hơn, nhưng không biết cánh nào tạo. Bởi vì lấy cái đời mà lý luận làm sao tiến tới được. Cho nên phải lấy cái đạo, phải lấy cái đạo tâm, mà thấy sự thông nhứt của cần khôn vũ trụ. Rồi chúng ta mới thực hiện mọi sự thông nhứt, tư tưởng lẫn hành động. Lúc đó mới đi tới thế giới đại đồng. Người thế gian chưa có hiểu được, đời học không xong, chê đạo, chửi Trời chửi Phật đủ thứ hết, chửi Chúa. Hoàn cảnh bắt buộc khổ cực tôi mới theo, chứ không bao giờ tôi theo. Nhưng mà nó theo, lợi cho nó, đâu phải lợi cho Chúa, đâu phải lợi cho Phật. Nó theo cái con đường thống nhất qui củ, của cần khôn vũ trụ để tiến tới đời đời bất diệt. Phải hành! Nếu chúng ta không hành, rồi một ngày nào rồi chúng ta cũng phải hành. Bởi vì hằng ngày, các bạn ăn ngủ ỉa đây là đang hành, làm việc phận sự để hiểu mình, qua mình để hiểu mình, và tìm hiểu mình, tìm hiểu sự sai lầm của mình.

Tại sao tôi có miệng mà quản lý cái miệng không nổi, nói bậy? Tôi có tư tưởng không thông nhứt được, nghi tâm bậy. Đó là sự sai lầm của mình, tư tưởng không thống nhất! Khi tư tưởng không thống nhất, không hòa hợp với cần khôn vũ trụ, không biết nguồn cội là gì, là người đó là gì? Bởi vì nó không hiểu nó thì nó gây bức tức! Và sự bức tức đó sẽ triển miên đến với nó, và nó sẽ gây sự đau khổ và nó phải học nhiều bài học đau đớn hơn, khổ hơn, nặng nề hơn.

Chúng ta đang sung sướng như thế này mà sao tâm khảm không yên, không giờ phút ổn định, không một ngày yên ổn, tại sao? Tại vì chúng ta xa cách, tư tưởng không kiểm soát được, hành động không kiểm soát được. Miệng mồm của chúng ta là hành động, mà nhiều khi nói bậy nói bạ, nói sai lầm. Nghi kỵ đủ thứ, rốt cuộc là nghi kỵ mình, và tự dẫn sai con đường tiến hóa của mình, gây cho phần hồn bán loạn, bất ổn, tánh tình không có ôn hoà, khổ tâm mãi mãi. Hỡi các bạn được cơ hội sống ở dương gian này, được một phần yên ổn tạm bợ, mượn đầu này mượn đầu kia, trong thế lực này, thế lực nọ, mượn sự sáng suốt này, sự sáng suốt nọ, để vá vúi trong hành trình tạm sống.

Rồi các bạn nhận thức rằng, sau này các bạn phải chết, chết rồi các bạn đi đâu? Hỏi cái con đường đó nó quan trọng không? Tôi thấy chết là hết, tôi không còn sợ ai nữa! Không đâu bạn, còn sự đau khổ! Cho nên nhiều bạn bây giờ cũng chứng minh được có thiêng liêng, có sự sáng suốt vô hình, có người đang nương dựa sự sáng suốt của vô hình để mà sống. Cầu xin đầu này, cầu xin đầu kia, cầu xin đầu nọ. Nếu không có, các bạn đi cầu xin làm gì? Các bạn thấy chưa? Nếu mà các bạn chỉ cầu xin mãi thì các bạn bỏ quên các bạn rồi, các bạn không trở về với các bạn rồi. Chính các bạn cũng là một thiêng liêng của càn khôn vũ trụ, mất quân bình, thì làm sao tiến được. Cho nên phải trở về với mình, phải tu bổ, sửa chữa là vậy, phải cầm cái hòng của mình lại, để hiểu mình và ổn định tự tưởng mình để thống nhất, để biết sự yêu thương của Cha Trời, sự cảm mến của Cha Trời đang dìu dắt chúng ta trong giờ phút khắc, từ sự đau khổ tới sự lạc quan mà chúng ta đã có hiện hữu là bài học, dìu dắt đưa chúng ta tiến tới sự thanh tịnh sẵn có của mọi phần hồn. Và nếu chúng ta không hiểu, nếu chúng ta ngộ nghịch, nếu chúng ta còn ý lại nơi tha phương, nơi tha lực thì sự tiến bộ không bao giờ có. Chỉ có thụt lùi mà thôi.

Tôi bệnh cũng nhờ ơn trên, cái gì cũng nhờ ơn trên, nhưng mà tôi không sửa ơn trên làm gì? Tôi phải sửa, tôi phải lập hạnh, tôi phải sửa tâm, tôi phải biết quản lý và xây dựng lấy tôi, nhiên hậu tôi mới ảnh hưởng người khác, mới là đúng. Còn nếu tôi không biết quản lý lấy tôi, không biết sửa chữa lấy tôi, tôi dung tha, mặc cho nó hành động, thì sự chậm trễ nó phải đến với phần hồn. Bây giờ các bạn nuôi con chó trong nhà, con chó ra cắn người ta, ai chịu trách nhiệm? Chủ nhà trách nhiệm! Mà miệng các bạn nói vậy, nói sai, nói bất chánh, đổ lỗi không đúng, thì ai chịu trách nhiệm? Phần hồn các bạn chịu trách nhiệm.

Cho nên cái khẩu thiết nó làm cho chúng ta đi tới hổ thẹn với bạn bè, hổ thẹn với trời Đất, hổ thẹn với Chúa, hổ thẹn với Phật, vì chúng ta chưa biết kiểm soát lấy chúng ta, sai lầm nơi đó! Là một sự rất trầm trọng và chậm tiến. Cho nên chúng ta có cơ hội sanh sống trên mảnh đất phù sanh này, đừng nên ý lại, nhưng mà chúng ta biết rằng chúng ta đã và đang học, đang dự trong một lớp học, học để tiến hóa, học để dự thi, học cho để phần hồn chúng ta mới dũng tiến được, cứu huyền thất tổ, mới biết ông biết bà, biết gia cang, biết trời đất, biết quyền năng của tạo hóa.

Lúc đó chúng ta sống với một tâm, sống có ý nghĩa, sống trong mọi sự sáng suốt phong phú, mà để ảnh hưởng người khác, chứ không phải sống một cách u ơ, vật chất ngoại cảnh. Tôi chỉ biết làm tốt được bề ngoài, mang toàn là khẩu hiệu đoàn kết, nhưng mà tâm không đoàn kết. Bạn có bạc tỉ, bạn mua được cái áo tốt bạn bạn, đó là khẩu hiệu của đoàn kết, của loài người, của càn khôn vũ trụ, tạo ra một cái áo tươi đẹp để cho các bạn bạn, hãnh diện để xã giao với những người khác. Nhưng mà tâm hồn các bạn không đoàn kết, phần hồn các bạn còn trong sự bấn loạn, làm sao các bạn tiến hóa.

BẠN ĐẠO VIẾT

Thủ Đô Washington – Hoa Kỳ , January 5-2018

“Bên tách cà phê nóng ”

Năm mới nhớ Thầy

Bạn hiền thân mến,

Chúng ta vừa bước qua năm mới,năm 2018 .Mời bạn nâng tách cà phê nóng với tôi nhé .
Vùng Đông Bắc Hoa Kỳ hiện giờ đang nằm trong mùa Đông lạnh giá .Thời tiết trung bình từ 15 độ F cho tới 25 độ F (-9 độ C đến -3 độ C). Có vài ngày xuống -11 độ F đến - 3 độ F (- 19 độ C đến -23 độ C).

Tối ngày 31 tháng 12-2017 tại New York ,thời tiết là - 11 độ F .Thế mà dân chúng vẫn can đảm ra đường đón trái cầu năm mới với khoảng 1 triệu người .Vui quá là vui .Thế mới biết tại sao Hoa Kỳ hùng mạnh nhất thế giới .

Người ta thấy vui mỗi khi Năm Mới lại đến .Tôi dùng chữ “ lại đến “,bởi vì đâu ai muốn nó đến .Nó đến là ta lại tăng thêm một tuổi .Nó đến là ta lại mất đi một năm vui sống .Nó đến là ngày về với Thầy Tổ càng gần hơn . Bạn có muốn vậy không ? Tôi thì không ,tôi muốn đời sống kéo dài ra để mà còn có thời giờ Tu Thiền cho đủ Điểm ! Nói cho vui vậy thôi ,không có muốn mà được đâu bạn .Còn sống ngày nào cố gắng tôi đa Tu Thiền cho trọn vẹn ngày đó .Được tới đâu hay tới đó .Hãy quên ngày giờ đi,quên tuổi tác đi .Đức Thầy thường nói: người Tu Vô Vi không có tuổi tác .Bạn có nhớ mỗi lần Đại Hội, gặp bạn đạo, Đức Thầy nói : Các bạn có thấy tôi trẻ hơn năm ngoái không .Bạn nhớ nhé,Tu Vô Vi trẻ mãi không già .

Trở lại đề tài Năm Mới Nhớ Thầy .Chúng ta cùng ôn lại những kỷ niệm với Đức Thầy .

Đức Thầy giảng rằng : đối với người Tu Vô Vi ,ngày nào cũng là ngày Mới cả .Ngày nào cũng là ngày Tết .Nếu chúng ta chưa cảm nhận được như vậy ,là tại chúng ta chưa đạt được kết quả mà Pháp Thiền Vô Vi chỉ dẫn .Điểm quan trọng mà người Tu Vô Vi phải đạt cho được là Thức Hòa Đồng .Thức Hòa Đồng biểu hiện qua tư cách Tha Thứ và Thương Yêu .Nghĩa là chúng ta không có kẻ thù ,mà chỉ toàn là bạn tốt,bạn hiền .Nhân Quả là cánh cửa Vô Vi .Nếu ta đối xử tốt với mọi người ,thì lấy gì có điều xấu đến với ta .

Chúng ta thường hay nhìn bên ngoài mà đánh giá con người thật .Cần phải xem xét hoàn cảnh ,khó khăn bên trong của mỗi lời nói,mỗi việc làm ,mới hiểu được thật sự việc mà ta đang chứng kiến .Nếu có lỗi lầm ,cần xét lại mình còn thiếu hành pháp nào ,thí dụ như Soi Hồn hay Pháp Luân Thường Chuyển hay Niệm Phật .

Nhớ lại lời Đức Thầy khuyên bảo : Người Tu Vô Vi đắc đạo không đầy chiếc thuyền Ba Lá .Bạn biết là thuyền Ba Lá là thuyền mà người dân miền Tây VN dùng di chuyển và câu cá câu tôm .Ngoài người bơi thuyền chỉ chở thêm được tối đa ba người .Vậy là không có em rồi đó ,xin nhường chỗ cho các sư huynh sư tỷ đó nhe .

Sư Tổ còn nói dữ dội hơn nữa: Người Tu đông như thể lông trâu .Người đắc đạo tìm thấy như là Sừng Thỏ .Ồi chao ! Thỏ làm sao mà có sừng .Vậy là chắc chắn không có em rồi đó nhe .

Tài cao Đức trọng như Đức Không Tử mà còn lầm lẫn ,huống chi dân lành .Mà có thể Đức Không Tử không có Thiền hay Niệm Phật chưa đầy đủ ??? khả khả khả

Mời bạn thưởng thức câu chuyện ngắn rất hay : “ Chuyện Nồi Cơm của Không Tử “

A - CHUYỆN NỒI CƠM CỦA KHÔNG TỬ

Một lần Không Tử dẫn học trò đi du thuyết từ Lỗ sang Tề. Trong đám học trò đi với Không Tử có Nhan Hôi và Tử Lộ là hai học trò yêu của Không Tử

Trong thời Đông Chu, chiến tranh liên miên, các nước chư hầu loạn lạc, dân chúng điêu linh, lầm than đói khổ ... Thầy trò Không Tử cũng lâm vào cảnh rau cháo cầm hơi và cũng có nhiều ngày phải nhịn đói, nhịn khát. Tuy vậy, không một ai kêu than, thoái chí; tất cả đều quyết tâm theo thầy đến cùng. May mắn thay, ngày đầu tiên đến đất Tề, có một nhà hào phú từ lâu đã nghe danh Không Tử, nên đem biếu thầy trò một ít gạo ... Không Tử liền phân công Tử Lộ dẫn các môn sinh vào rừng kiếm rau, còn Nhan Hôi thì đảm nhận việc thổi cơm.

Tại sao Không Tử lại giao cho Nhan Hồi – một đệ tử đạo cao đức trọng mà Không Tử đã đặt nhiều kỳ vọng nhất – phần việc nấu cơm? Bởi lẽ, trong hoàn cảnh đói kém, phân công cho Nhan Hồi việc bếp núc là hợp lý nhất.

Sau khi Tử Lộ dẫn các môn sinh vào rừng kiếm rau, Nhan Hồi thổi cơm ở nhà bếp, Không Tử nằm đọc sách ở nhà trên, đối diện với nhà bếp, cách một cái sân nhỏ.

Đang đọc sách bỗng nghe một tiếng “cộp” từ nhà bếp vọng lên, Không Tử ngừng đọc, liếc mắt nhìn xuống ... thấy Nhan Hồi từ từ mở vung, lấy đũa xới cơm cho vào tay và nắm lại từng nắm nhỏ ...

Xong, Nhan Hồi đập vung lại, liếc mắt nhìn chung quanh ... rồi từ từ đưa cơm lên miệng ...

Hành động của Nhan Hồi không lọt qua đôi mắt của vị thầy tôn kính. Không Tử thở dài ... ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Chao ôi! Học trò nhất của ta mà lại đi ăn vụng thầy, vụng bạn, đốn mạt như thế này ư? Chao ôi! Bao nhiêu kỳ vọng ta đặt vào nó thế là tan thành mây khói!”

Sau đó, Tử Lộ cùng các môn sinh khác mang rau về ... Nhan Hồi lại luộc rau ... Không Tử vẫn nằm im đau khổ ...

Một lát sau rau chín. Nhan Hồi và Tử Lộ dọn cơm lên nhà trên; tất cả các môn sinh chấp tay mời Không Tử xơi cơm.

Không Tử ngồi dậy và nói rằng: “Các con ơi! Chúng ta đi từ đất Lỗ sang Tề đường xa vạn dặm, thầy rất mừng vì trong hoàn cảnh loạn lạc, dãi nắng dầm mưa, đói khổ như thế này mà các con vẫn giữ được tấm lòng trong sạch, các con vẫn yêu thương đùm bọc nhau, các con vẫn một dạ theo thầy, trải qua bao nhiêu chông chênh đường đói cơm, khát nước ...

Hôm nay, ngày đầu tiên đến đất Tề, may mắn làm sao thầy trò ta lại có được bữa cơm. Bữa cơm đầu tiên trên đất Tề làm thầy chạnh lòng nhớ đến quê hương nước Lỗ. Thầy nhớ đến cha mẹ thầy ... cho nên thầy muốn xới một bát cơm để cúng cha mẹ thầy, các con bảo có nên chăng?

Trừ Nhan Hồi đứng im, còn các môn sinh đều chấp tay thưa: “Dạ thưa thầy, nên ạ!”

Không Tử lại nói: “Nhưng không biết nồi cơm này có sạch hay không?”

Tất cả học trò không rõ ý Không Tử muốn nói gì nên ngơ ngác nhìn nhau. Lúc bấy giờ Nhan Hồi liền chấp tay thưa: “Dạ thưa thầy, nồi cơm này không được sạch.”

Không Tử hỏi: “Tại sao?”

Nhan Hồi thưa: “Khi cơm chín con mở vung ra xem thử cơm đã chín đều chưa, chẳng may một cơn gió tràn vào, bồ hóng và bụi trên nhà rơi xuống làm bẩn cả nồi cơm. Con đã nhanh tay đập vung lại nhưng không kịp. Sau đó con liền xới lớp cơm bẩn ra, định vứt đi ... nhưng lại nghĩ: cơm thì ít, anh em lại đông, nếu bỏ lớp cơm bẩn này thì vô hình trung làm mất một phần ăn, anh em hẳn phải ăn ít lại. Vì thế cho nên con đã mạn phép thầy và tất cả anh em, ăn trước phần cơm bẩn ấy, còn phần cơm sạch để dâng thầy và tất cả anh em ...

Thưa thầy, như vậy là hôm nay con đã ăn cơm rồi ... bây giờ, con xin phép không ăn cơm nữa, con chỉ ăn phần rau. Và ... thưa thầy, nồi cơm đã ăn trước thì không nên cúng nữa ạ!

Nghe Nhan Hồi nói xong, Không Tử ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Chao ôi! **Thế ra trên đời này có những việc chính mắt mình trông thấy rành rành mà vẫn không hiểu được đúng sự thật!** Chao ôi! Suốt tí nữa là Không Tử này trở thành kẻ hồ đồ!”

Đọc xong, bạn học được bài học gì nào? Bạn nhớ nhé, đừng nhìn bên ngoài mà đánh giá bạn mình nhé.

B – Cờ Mới của thành phố Montréal .

Có lẽ Ông Thị Trưởng Thành Phố Montréal biết chúng ta sẽ tổ chức Đại Hội Vô Vi Quốc Tế kỳ 37 năm 2018 tại Montréal, nên đã cho đổi lá cờ của thành phố để chuẩn bị chào đón chúng ta .

Mỗi thành phố bên Âu Mỹ có lá cờ riêng cho mình .Chúng ta cũng cần nên biết lá cờ rất đẹp và tươi sáng của thành phố Montréal .Nơi chúng ta sẽ đến và vui Tết Vô Vi cùng với Thầy ,Tổ và bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới .

Mời bạn thưởng lãm lịch sử lá cờ rất đẹp của thành phố Montréal .



Cờ mới của thành phố Montréal

on: September 24, 2017

Tuần qua, Thành phố Montréal công bố lá cờ mới, công nhận sự đóng góp của người bản địa đối với thành phố.

Lá cờ Montréal mà thành phố treo từ năm 1939 gồm có bốn biểu tượng của những người “sáng lập”: Pháp, Anh, Tô Cách Lan và Ái Nhĩ Lan được thể hiện bằng 4 loại hoa.

Nay, lá cờ mới có thêm cây thông tượng trưng cho người dân bản địa từng sống tại đây trước khi Montréal được thành lập.

Gần đây, Thị trưởng Denis Coderre nói ông muốn sửa đổi lá cờ của thành phố để bao gồm đại diện của những người bản địa.

Ông Coderre nói: “Nếu chúng ta muốn tiến lên phía trước, chúng ta cần công nhận những gì xảy ra trong quá khứ. Chúng ta không phải tất cả đều tự hào về những gì xảy ra trong quá khứ, nhưng cách duy nhất để hòa giải và tiến lên là công nhận nó”.

Ông Coderre nói thêm rằng lá cờ phải là một bước tiến vững chắc về phía trước để có những liên hệ tốt hơn với người bản địa.

Trong dịp này, ông Coderre xác nhận thành phố sẽ đổi tên đường Amherst càng sớm càng tốt. Ông Coderre cho biết con đường này có thể được mang tên một nữ lãnh đạo người bản địa.

Jeffery Amherst từng là Tư lệnh lực lượng Anh. Dưới sự chỉ huy của Amherst, lực lượng Anh đã chiếm được các thành phố Louisbourg, Quebec City và Montréal cùng một số đồn quan trọng khác.

Rõ ràng là trong lá thư viết năm 1763, tướng Amherst đã ủng hộ việc sử dụng chiến tranh sinh học, truyền qua các tấm mền nhiễm đậu mùa, để sát hại người dân bản địa.

Trong thư gửi thuộc cấp, Amherst viết: “Không thể nghĩ ra cách gửi bệnh đậu mùa cho các bộ lạc Da Đỏ chưa bị bệnh sao?”.

Một thư khác cùng trong năm đó, Amherst nhắc lại ý tưởng này: “Các ông sẽ làm tốt để cố gắng truyền bệnh cho những người Da Đỏ bằng các tấm mền, cũng như cố thử mọi phương cách khác để có thể tận diệt chủng tộc đáng ghét này”.

Lá thư tuần này cũng khá dài,xin tạm dừng bút và kính chúc quý bạn một năm mới :

Nhiều sức khỏe .
Tu hành Tinh Tấn
Vạn Sự May Mắn

Nam Mô A Di Đà Phật
Vạn Vật Thái Bình

Kính bái,
Võ Quang

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho mẹ bạn đạo Nguyễn thị Thời, Nguyễn Hữu Lợi là Cụ bà Đặng thị Lan, pháp danh Diệu Chí ,sinh 1932 (Nhâm Thân), mất ngày 25/12/2017 nhằm ngày 08 tháng 11 năm Đinh Dậu tại Thành phố Đà Nẵng ,hưởng thọ 86 tuổi,được siêu thăng tịnh độ.

Trân trọng cảm ơn
TĐ Dũng Hành kính báo.